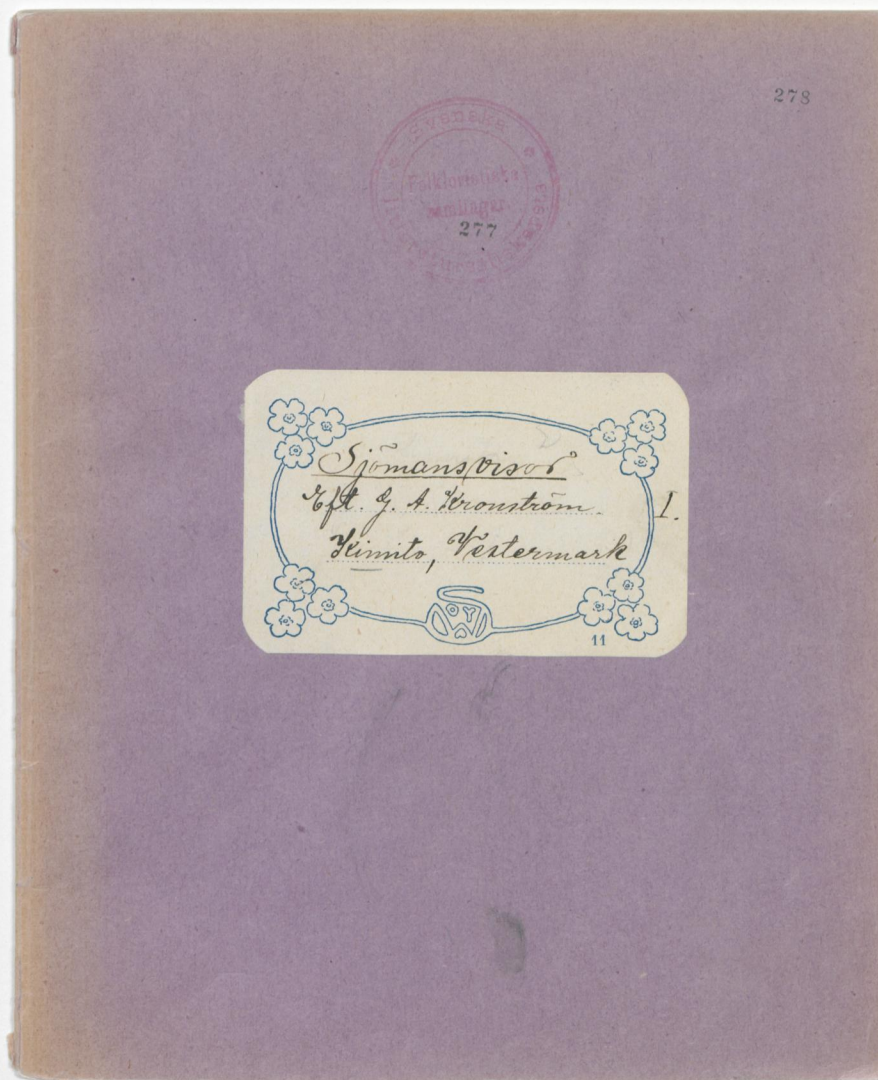

Immerå

1. Gång lustigt bröder, nu glad som jag... ²⁸¹ 280
2. Tills Norden vi nu hava kunnit... 282
3. Det bodde en bonde uppå en ö... 283
4. Första gången jag dina ögon sågade... 286
5. I Skalsburg där bodde en adelsman så rik... 288
6. Vi som på havet vida... 292
7. Åt havet från den lugna skuden... 294

forts. i häfte II

287

1. Sjömanssång.

Spring lustigt bröder, var glad som jag
 Kom lät oss mönstra tillsammans i lag.
 En resa till Rio, som oss är bestämd,
 Oss skiljer en tid från vår mö och vän.

Skeppet det ligger på reddeklar.
 Vi gå ombord och allt redo var.
 Ankaret hisas, och seglen sträcks upp,
 Och vimpeln den viftar farväl i topp.

Farväl i hydda, farväl i sal
 Som barn vi skiljas från Finlands dal.
 Farväl bröder, syster och systrar här,
 Min fader och moder ett ämt farväl.

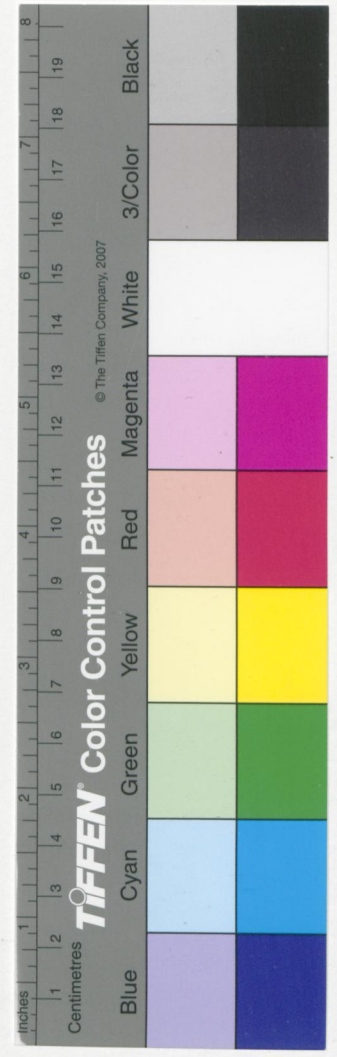
Och vinden den viner i segel och rå,
 Och finsta flaggan den hissas opp
 Adjo, du min ängel, som har gjort mig så,
 Lev väl till min hemkomst farväl, farväl.

När dagen ändas och solen den sänks,
 På mörkela färtet stjärnorna tänds.
 Då sover min ängel och gråter ej mer,
 Dess älskade bild uti drömmen jag ser.

När morgon den rodnar och solen går upp,
 Den strålen, den glittrar i fladdrande topp.
 Och vinden den viner i segel och rå
 Du bölja, du bölja, Skjut på, skjut på.

När recan vi ändat mot Norden vi styr,
 Och skeppet för svällande segel då flyr
 Och skyndsamt sig kastar mot hemmets strand
 Där vännen oss väntar med öppen famn.

KF.

Kf. 2 Sjömannssång.

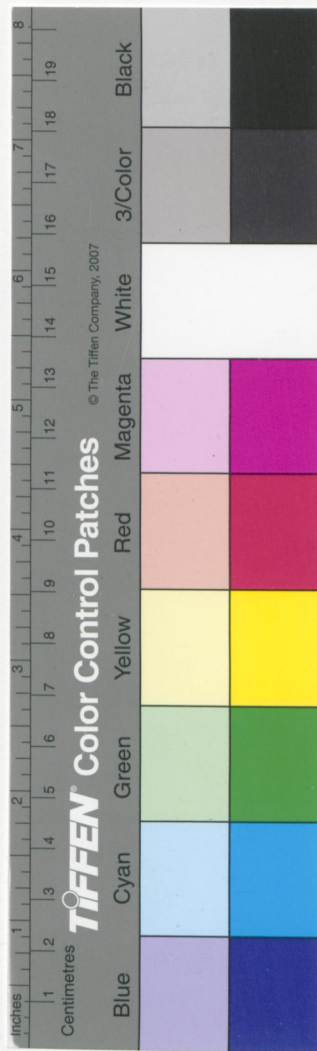
Till Norden vi nu hava kunnit,
 Där sommaren slår i sin glans.
 Vi komma ifrån fjärran ländes,
 Där ingen, ingen trogen flicka fanns.

Glad' flickor se ni oss tillbaka
Vårt avsked eder villne bär
Att ni ej glömmen och försakar
Den vän, som evigt håller er så kär

4/ Vi gå mot obekanta öden.
Får se hur Gud det skicka vill.
Blir bøljan då min grav i nöden,
I himmelen där köer du mig till.

En gång från stormigt hav jag finner
Dig tögna flicka på den jord.
Där detta hjärta troget brinner
Tro mig min flicka på mitt ord.

Författaren till denna visa

28.
283
Hans namn är tecknat G. A. B.
Från havets storm och mörka dia
På landet vilas hos sin vän.

47
En sjömansvisa.

Det bodde en ~~konde~~ uppi en ö
Han sålde bort sin dotter för ett stycke bröd.
Sjömännerna de kasta sina äror ut att ro
Och sköna jungfrun vrider sina händer i blod.
Gud nåde den som kommer till det hedniska land
till att vandra.

"Säk, hören i sjömannen i väntan litet än,
Jag ser min fader komma och lösa mig igen.
Säk, hör du min fader, som hållit mig så kär,
Sälj bort guldsätena och lös mig med dem."

"Guldsätena de haver jag ej flera än som fem
Men inlåt för att sälja och lösa dig med dem.
Sjömännerna de kasta sina äror ut att ro
Och sköna jungfrun vrider sina händer i blod.
Gud nåde den, som kommer till det hedniska land

till att vandra.

"Ack, hören i sjömänner i väntan litet än,
 Jag ser min moder komma uppå en gröner äng.
 Jag ser min moder komma och lösa mig igen.
 Ack, hör du min moder, som hållit mig så här,
 Sälj bort gullskrinerna och lös mig med dem."

"Gullskrinerna de haver jag ej flera än som fem
 Men intet för att sälja och lösa dig med dem.
 Sjömännerna de kasta sina ärr ut att rö,
 Och sköna jungfrun vrider sina händer i blod.
 Gud nåde den, som kommer till det hedniska
 land till att vandra."

"Ack, hören i sjömänner i väntan litet än,
 Jag ser min syster komma uppå en gröner äng.
 Jag ser min syster komma och lösa mig igen.
 Ack, hör du min syster, som hållit mig så här,
 Sälj bort gullskorna och lös mig med dem."

"Gullskorna de haver jag ej flera än som fem
 Men intet för att sälja och lösa dig med dem.
 Sjömännerna de kasta sina ärr ut att rö,
 Och sköna jungfrun vrider sina händer i blod."

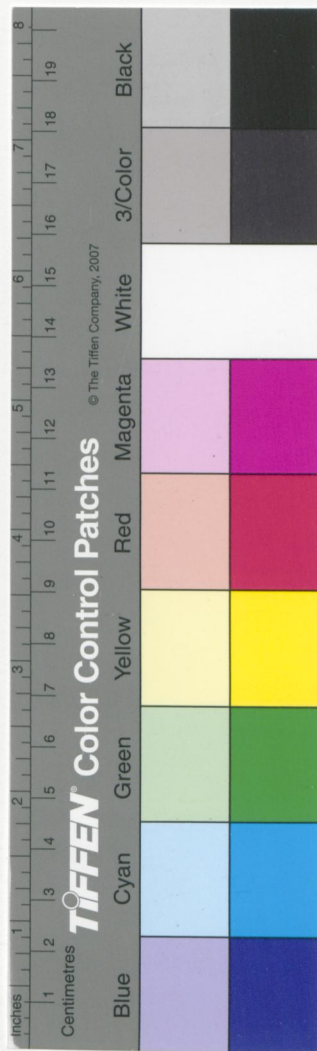

285
Gud nåde den, som kommer till det hedniska
land till att vandra.
"Hej, hören i sjöarnas i väntan litet än,
Jag ser min broder komma uppi en gröner ång.
Jag ser min broder komma och lösa mig igen.
Hej hör du min broder, som hållit mig så kär.
Sälj bort gullsvårderna och lös mig med dem."

"Gullsvårderna de ha'ver jag ej flera än som fem
Men intet får att sälja och lösa dig med dem".
Sjömännen de kasta sina åror ut att ro,
Och Sköna jungfrun vidder sina händer i blod.
Gud nåde den, som kommer till det hedniska
land till att vandra.

"Ack, koren i djömmen i väntan litet än,
Jag ser min fästman komma upp på grönerån.
Jag ser min fästman komma och lösa mig igen.
Ack hör du min fästman, som hållit mig så kär.
Sålj bort gullringarna och lös mig med dem."

"Gullbringarna de haver jag ej flera än som föra,
Den ena skall jag sälja, den andra skall du få."
"Förbannad var min fader, förbannad var min mor,

286
Förbarnad var min syster, och så min lilla bror
Se, må alla komma till det hedniska
land till att vandra.

74 4 En sjömansvisa.

Första gången jag dina ögon skådade,
O det var om en midsommarkväll.
Så många snger har du mig bebådat.
Så många lär för din skull har jag fått.

Du lärna som är uppväxt uti Norden
Stor glädje för jader och för mor
Tag noga skt på alla dessa orden
Som står skrivet om kärlekens grund.

En grista utar en kärlekslaga
Den ingen utsläcka kan.
Mitt liv det är spånt uti en bäge,
Och mitt hjärta är klämt däruti.

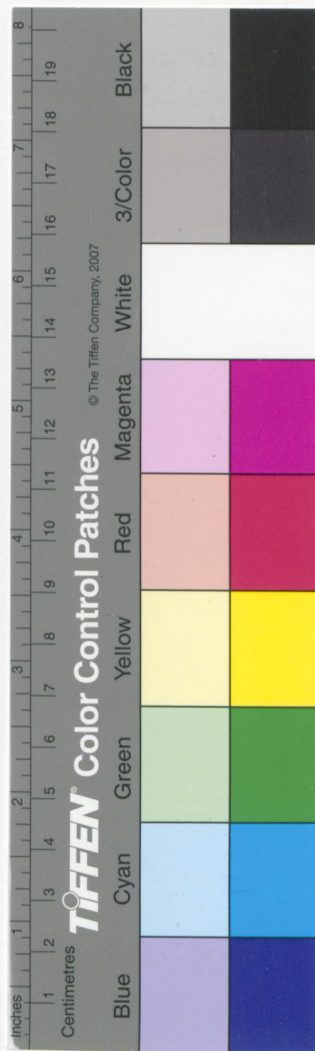
En ostadig yngling har jag varit.

Mitt unga liv så illa levat bort.
Bland vackra flickor har mitt rige varit
Sånne mången dess värre än jag.

En främling är jag om bland er alla
Litkommen i ett främmande land.
Ej mera räknad är jag bland er alla
Och min sorg jag ej beskriva kan.

Och sist som jag slutade att skriva
Så bad jag så inmerligen Gud,
Att alla falska tungor skall belönas,
Som har gjort, att vår vänskap blev slut.

KF 5.

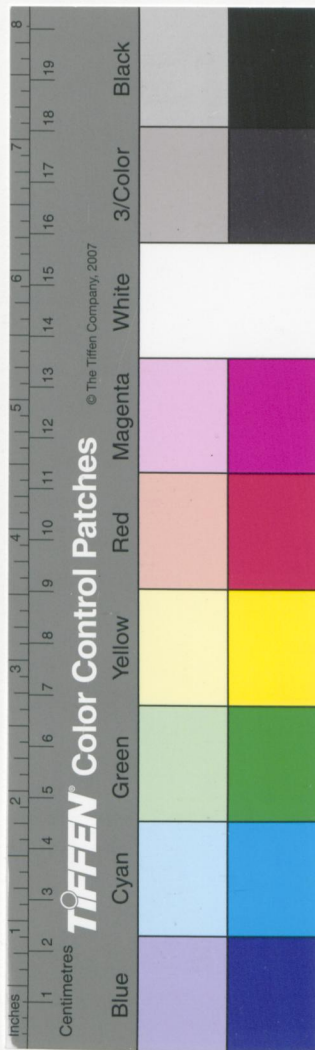
I Skalsburg där bodde en adelsman så rik,
På silver och på penningar fanns ingen honom lit.
Han ägde blott en dotter. Hon var deilig och skön.
Hon älskade en sjöman, en sjöman uti lön!

En sjöman har hon älskat, en sjöman vill hon ha
En sjöman vill hon älska, till dess hon läggs i grav.
Så litet som hon spisade, så litet som hon drack.
Hennes hjärta det var särat, hennes sinne det var vagt.

På resa till Ostindien sjömannen skulle gå,
Men vad den stadens flickan hon mände säga få.
Hon bjuder honom lycka och mången gång farväl.
Hon sajde honom svarligen att för sin lilla vän.

Sjömannens bestämmeelseort han träffar in,
Då sätter han sig ned och skriver brev åt vänner ^{sin}.
Och uti brevet första rader mände då stå:
"Håll upp min vän att säga, jag kommer nog ändå."

Maria hon fick brevet om morgonen till sig

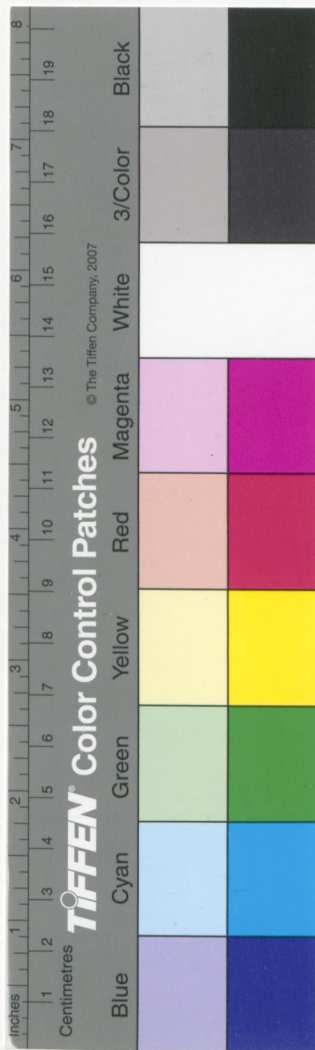
Först var det litet glädje för hennes unga liv.
En liten gult, som bragte det, han obelönt ej gick.
Han utav skön Maria tre speciedaler fick.

Maria läste brevet med glädje och med fröjd.
Först var det litet glädje för hennes unga bröst.
Men brevet det glömde hon och lade på sitt bröd,
Varpå den grymme fadern kom in och strax det tog.

O fader, o fader lät mig den sjöman få
Ej större gåva du din dotter giva må.
Om jag ej honom äger, om jag ej honom får,
Så gör det mig det samma, vart jag i världen går.

Nej om han endast en simpel sjöman var,
Tro aldrig, att du honom till ähta make tar.
Först skall jag honom dräpa och sin dig skänka bort.
Om har han mig frägat och har mitt ja att få.

Men några år därefter kom där ett skepp iland,
Varpå den grymme fadern strax ilar ned till strand.
Han bjuder sjömannen sitta lumsamt rum med sig.
Han hade ej i tanken, att han mista skull' sitt liv.

"Osjöman, osjöman du är ju den,
Som har förfört min dotter och är ju hennes vän.
Jag vill ej få dig håmnas. Tro mig jag säger sant,
Så vida du lovat att rymma ur mitt land."

"Kog är jag den sjöman, som din dotter älskat har,
 Men henne att förlofa min avsikt aldrig var.
 Vad vi tillsammans lalade, det visste ingen om!
 Hon är i mina tankar, hon går ej därifrån."

Den ryansvärda fadern kan länderna köpskar,
 Sin tar han fram den kniven kan under rocken bar.
 Den sänkle kan i bröstet på sjömannen god,
 Gjick ut och slängde dörren, lät'n simma i sitt blod.

Sen går han därifrån och till sina dotter sin
"Kom, älskade Maria, skall du finna värmen din.
Nu får du hålla bröllops med kärstan din,
Nu får du blod i bägarn i stället för vin."

När Maria såg sin fader vara nedbestänkt med blod,
Då börjar hon att blekna men faller även mod.
Hon såg sin käraste blöda, hon såg var kniven satt.

Hon tog den oförfarat och i sin barm den släck.

"O fader, o fader hör sista bönen min
Lägg mig i sjömans kista, lägg mig vid sjömans
sid!
Du säger jag ej mera någon vän åt mig,
Du slutar mina dagar, om dö jag gladelig."

När som den sköna flickan dessa orden hade sagt,
Så tar hon fram kniven hon uti barmen lagt.
Den pånkte hon i bröstet, sjönk ner vid sjömans sid
Oj fadern det kan hindra, hur fort kan skynda sig.

Till Stralsburga kyrka de bägge fördes hem,
Skladda uti silke, som kungen skänkte dem.
Och uppå deras armar låg sköna silket rätt
Att ingen kunde säga, varao de hade dött.

Men bakom deras kista stod en annan, som var svart,
För den grymme fadern genast lades bort.
Med kniven uti handen till varning för en var,
Som nekar sina barn att taga den de vill ha.

776

Visa.

292

513.

Vi som på havet vida
 I storm och oväder vandrar kring.
 Vi få ej längre bida.
 Se flickor i en ring,
 Hur de oss kramar binda
 Och sätter oss uppå,
 När vi vårt ankar vinda
 Och läg om spelet binda,
 Vi strax till sjöns då gå.

När som himmeln bliver mulen
 Och solen under molnen går
 Och hösten kall och kulen,
 Hinst kostar det uppå.
 När regn och snö sig blanda
 Och havets böljor brusar,
 Då måste vi som andra
 På vreda böljor vandra,
 Där bliet och dunder hörs.

Men se en fjöman snäller

Hur han i marsen svänges sig.
 Han frågas ej, vad det gäller.
 Han är för gladelig.
 Stundom han vin får dricka
 Ja stundom även vatten
 Och lycklig är den fliska,
 Som sjömans skäl får dricka
 Och hurra skäl min vän.

287

Sjömansvisa

2815.

294

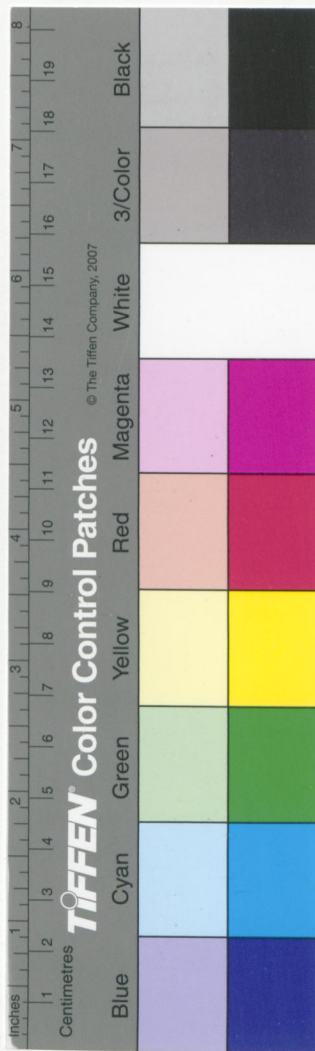
Åt havet från den lugna stranden
Jag skäddar dig i längtan rein.
Jag ville utåt i fjärran ländes
Åt bli förkyrd av en kaptens.

Med förhårdat mod och redligt hjärta
Med min kamrat och med min vän
Jag delar gärna sorg och smärta,
Och så gör varje sjöman än.

Ombord oss ödets dom nu kallar,
Tag in vår last, gör allting klart.
Rein salla sjön för bogen svallar,
Åt ila av nud dylis fart.

På stranden slå de gamla fjäder
Ja mängen fästnit med tärad kind.
Och deras gråt förtärs av vådret
Det syns ej mer kom foglig vind.

Men hör du landsman, som ej hemma varder

Uti Neptuni åkerfält.

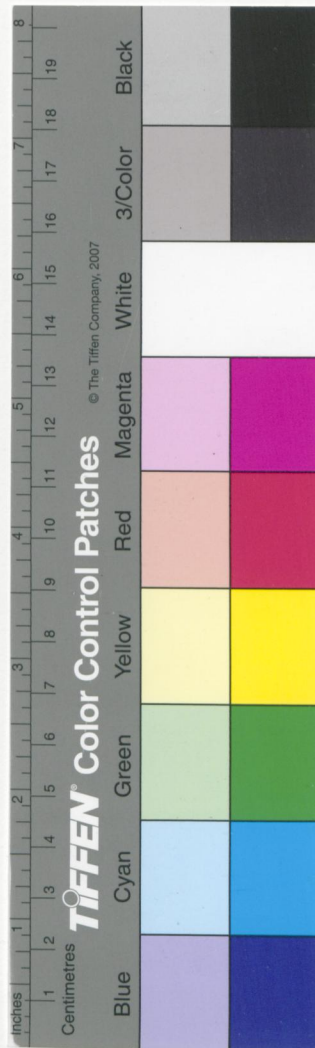
Du alltid lika väl blandar talar
Och bär emot oss sjöman konst.

Men du skull' se, när vågen svallar
Och berg och bankar frägga skum
Och Styrmannen till revning kallar.
Av skräck och fara blir du stum.

Fast seglen slå, och stormen tjuter
Och döden kolar var minut,
En suck sjöman åt höjden ljuder
Sén antrar han på noken ut.

Än höjs han upp mot svarta skyar,
Än sänks han uti avgrund ned.
En åskans knall och regnets byar
Allt detta han då hör och ser.

Med raseri en störtloj² kolar
Vårt unga liv med död och kval
En sjö då över skeppet burar
Och öppen står vår kalla grav.

Men nu är stormen stundom lugnad
Och stilla väg på havet går.
Av liten vila vi då kugnas,
Förnyat mod då här oss når.

En sjömans mō med ljva blickar
Som solens vårblick visar sig
Att hurtig sjöman vänligt vinkar
Och lyssnar gärna till hans bön.

Då skratta vi åt dödens fara
Och gripa friskt vårt arbet' an.
Fästän Neptuni stundom rasar,
Han även fridlig vara kan.

Nu vänds vår kurs åt kalla norden
Och hemåt sträva vi med fröjd.
Att stjärnan i den kalla norden
Där far och flickor leva nöjd!

(forts.)

